

OSNOVNI SUD U PODGORICI, kao prvostepeni, parnični, po sudiji Snežani Vukčević, rješavajući u pravnoj stvari tužioca **Lazović Zorana**, iz Podgorice, koga zastupa punomoćnik, Đukanović Dragoljub, advokat iz Podgorice, a njega po zamjениčkom punomoćju, Đukanović Petar, advokat iz Podgorice, protiv tuženog **Sadiković Seada**, iz Bijelog Polja, koga zastupa punomoćnik Durutović Tamara, advokat iz Podgorice, radi naknade nematerijalne štete, v.s. 1,00 €, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 14.04.2010. godine, u prisustvu tužioca sa zamjenikom njegovog punomoćnika i tuženog i njegovog punomoćnika, donio je **dana 14.05.2010. godine**,

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan tužbeni zahtjev, kojim je traženo da se obaveže tuženi da tužiocu na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenih duševnih bolova zbog povrede časti i ugleda, isplati iznos od **1,00 €**, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, počev od dana presuđenja, pa do konačne isplate.

SVAKA STRANKA snosi svoje troškove postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilac je u tužbi, podnescima i riječi na glavnoj raspravi preko svog punomoćnika naveo da su dana 20.04.2007. godine u nedeljnom listu „Monitor“ broj 861, u tekstu pod naslovom „Kolumbija na Limu“, na stranama 14 – 16, od strane tuženog koji je autor navedenog teksta, prenešene grube uvrede i neistine koje dovode u sumnju profesionalni i ljudski kredibilitet tužioca, te koje vrijeđaju njegovu čast i ugled. Naime, u jednom dijelu teksta na strani 15 nevedeno je „Beogradski NIN imenuje Rožajca Safeta Kalića za šefa, a Draška Vukovića, visokog funkcionera crnogorske Agencije za nacionalnu bezbjednost Zorana Lazovića za njihovog zaštitnika“. Nadalje, na istoj strani u tekstu je navedeno: „O tome u posljednjem broju piše beogradski NIN koji Vukovića označava „važnim članom beransko-rožajske grupe. NIN imenuje Rožajca Safeta Kalića za Vukovićevog šefa, a visokog funkcionera crnogorske Agencije za nacionalnu bezbjednost Zorana Lazovića za njihovog zaštitnika“. Tužilac smatra da, obzirom na činjenicu da se gore navedena lica Safet Kalić i Draško Vuković pominju u kranje negativnom kontekstu u vezi sa brojnim krivičnim djelima, dovođenje tužioca u vezu sa takvim poslovima, ima kvalifikaciju povrede njegove časti i ugleda. Dalje je naveo da tužilac teško podnosi ovakve optužbe i grube neistine i tvrdnje, jer ima neposrednog kontakta sa brojnim kolegama i prijateljima u Crnoj Gori, te mu nanose duševni nemir i bol upravo zbog toga što se narušavaju njegov ugled i čast. Takođe, smatra da su bez značaja navodi tužene strane da je sporni tekst rađen prema informacijama iz članka objavljenog u „NIN-u“, što ne oslobađa tuženog od odgovornosti i bez uticaja su na rješavanje ove pravne stvari, iz razloga što je tuženi prenio dio teksta koji se odnosi na tužioca, a da pritom nije provjerio da li su iznjeti navodi tačni, a pored toga čl.198 st.1 ZOO-a, propisano je da ko drugome povrijedi čast, kao i ko iznosi i prenosi nesitinite navode o prošlosti, znanju, o sposobnostima drugog lica, ili o čemu drugom, a zna ili bi morao da znati da su neistiniti navodi, i time prouzrokuje nematerijalnu štetu, dužan je naknaditi je.

Dakle, u konkretnom slučaju, tužilac smatra da tuženi nije dokazao da su objavljene informacije u nedeljnom listu „Monitor“ istinite, te se s toga imaju smatrati neistinom. Pored toga, navodi da se u samom članku u nedeljniku NIN, na koji se tužilac poziva, ne pominje da je tužilac zaštitnik Draška Vukovića, kako je to naveo tuženi u svom tekstu u nedeljniku „Monitor“. Imajući u vidu sve naprijed navedeno, tužilac je na ročištu od 14.04.2010. godine precizirao tužbeni zahtjev, tražeći da se obaveže tuženi da mu na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenih duševnih bolova zbog povede njegove časti i ugleda, isplati iznos od 1,00 €, sa pripadajućom kamatom od dana presuđenja, pa do konačne isplate, smanjujući prvobitno tužbom postavljeni zahtjev kojim je tražio naknadu od 10.000,00 eura, a kao njegov doprinos demokratizaciji društva i dekriminalizaciji klevete.

U završnom izlaganju punomoćnik tužioca je ostao pri iznjetim navodima, te prethodno preciziranom tužbenom zahtjevu.

Troškove postupka nije tražio.

Tuženi je u odgovoru na tužbu i u riječi na glavnoj raspravi, preko svog punomoćnika u cijelosti osporio tužbeni zahtjev, navodeći najprije da sporni novinski članak informiše javnost o bjekstvu izvjesnog Beranca, Draška Vukovića iz zatvora u Danskoj, gdje se isti nalazio na izdržavanju kazne zatvora zbog posjedovanja 38 kg kokaina, te o tome kako je u štampi bilo pretjerivanja povodom izvještavanja o ovom događaju, kao o spektakularnom bjekstvu. Navodi da je javnost upozoravana na okolnosti da se jedan Beranac u inostranstvu bavi preprodajom droge i da je neka od tih beranskih grupa upravo i organizovala Vukovićovo bjekstvo iz zatvora, o čemu su detaljno izvještavali danski i drugi inostrani mediji. Dalje navodi da se o ovom problemu uveliko govori, što je potkrijepio citatom iz teksta beograskog nedeljnika „NIN“, čiji je tekst uslijedio poslije bjekstva Vukovića. U „NIN-u“ je napisano: „O tome u posljednjem broju piše i beogradski NIN koji Vukovića označava „važnim članom beransko-rožajske grupe“. NIN imenuje Rožajca Safeta Kalića za Vukovićevog šefa, a visokog funkcionera crnogorske Agencije za nacionalnu bezbjednost, Zorana Lazovića, za njihovog zaštitnik. Od ljudi bliskih Kaliću saznajemo da taj rožajski biznismen, sa trenutno najvećim investicionim ulaganjima na sjeveru Crne Gore u turističko-sportski kompleks Turjak, smatra „kupljenim prosutog perja“ demantovanje sličnih natpisa koji se pojavljuju o njemu i neće na njih odgovarati“. Dalje navodi da je tuženi doslovce prenio ono što su objavile druge novine, a ukoliko je tužilac imao potrebu da demantuje pisanje medije, onda je trebao da to učini poslije objavljivanja prvog teksta, a ne da čini to tužbom protiv novinara koji je citirao druge novine i eksplicitno naveo da se radi o citatu, posebno naglašavajući da je tužilac imao pravo na odgovor, što isti nije učinio. Pored toga, tuženi je telefonom u više navrata pokušavao da kontaktira tužioca vezano za pisanje u „NIN-u“, na koje pozive tužilac nije odgovarao. Dakle, spornim tekstom javnost se informiše o postojanju organizovanih narko grupa, čiji su članovi sa sjevera Crne Gore (Berane, Rožaje i Pljevlja), koji uglavnom djeluju u inostranstvu, ali i da se njihovo postojanje potvrđuje sve većom količinom droge na ulicama navedenih gradova, te da ovo predstavlja kranje opasan i narastajući problem. U članku tužilac je pomenut u samo jednoj rečenici, koja je prenijeti citat iz drugih novina, te da ovakvim pominjanjem tužioca, nije bilo namjere da se povrijedi njegova čast i ugled, što

potvrđuje i to da je tuženi pokušavao da stupi u kontakt sa tužiocem i prije objavljivanja spornog novinskog teksta. Shodno svemu naprijed navedenom, tuženi smatra da predmetno pisanje kod tužioca nije moglo prouzrokovati duševne bolove, kako je to predviđeno čl.200 ZOO-a, a obavezivanje tuženog da naknadi štetu, bilo bi protivno čl.10 Evropske konvencije o ljudskim pravima i sudskoj praksi Evropskog suda, jer javnost ima pravo da bude obavještena o stvarima koje su od posebnog interesa, a što postojanje organizovanih narko grupa i veće količine droge na ulicama, zaista i jeste, dok je dužnost medija da o tome obavještavaju.

U završnom izlaganju punomoćnik tuženog je u ostao pri iznjetim navodima, predlažući sudu da tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Troškove postupka nije tražio.

Sud je u dokaznom postupku saslušao u svojstvu parničnih stranaka, tužioca Lazović Zorana i tuženog Sadiković Seada, pročitao novinski članak „Kolumbija na Limu“, koji je objavljen u nedeljniku „Monitor“ dana 20.04.2007. godine, pročitao novinski članak „Bekstvo iz Fredriksunda“, objavljen u nedeljniku „NIN“ dana 12.04.2007. godine kao i dopis Promonte GSM br.0801-1382 od 03.03.2010. godine.

Nesporno je među strankama da je dana 20.04.2007. godine u nedeljniku „Monitor“ objavljen članak pod naslovom „Kolumbija na Limu“, te da je autor istog teksta tuženi Sadiković Sead. Takođe je nesporno da je jedan dio u navedenom članku, a u kojem se pominje tužilac prenijet iz teksta pod naslovom „Bekstvo iz Fredriksunda“, objavljenog u nedjeljniku "NIN" dana 12.04.2007. godine.

Sporno je to, da li se pomenutim novinskim tekstom, iznose ili prenose neistiniti ili uvrijedljivi navodi o životu, znanju ili sposobnostima tužioca, da li je ovakvim aktom tuženog, mogao biti narušen ugled i dostojanstvo tužioca, te da li je to narušavanje ugleda i dostojanstva tužioca, moglo imati za posledicu duševne bolove takvog inteziteta i trajanja koji bi opravdali dosuđivanje naknade nematerijalne štete u smislu čl.200 st.1 ZOO-a.

Naime, iz novinskog teksta „Kolumbija na Limu“, sa nadnaslovom „Beranci u evropskom narko biznisu“, objavljenom u nedeljniku „Monitor“ dana 20.04.2007. godine, na st.14-16, sud utvrđuje da se u istom članku najprije piše o spektakularnom bjekstvu Beranca Draška Vukovića iz zatvora Frederiksund, pokraj Kopenhagena, gdje se isti nalazio na izdržavanju zatvorske kazne zbog zaplijene 38 kilograma kokaina. U tekstu se navodi da danski mediji označavaju grad Berane kao grad sa procentualno najvećim brojem narko dilera u odnosu na broj stanovnika u Evropi, i da je na istu temu pisao u posljednjem broju i beogradski "NIN", koji je "Vukovića označio važnim članom beransko-rožajske grupe, a Rožajca Safeta Kalića za Vukovićevog šefa, a visokog funkcionera crnogorske Agencije za nacionalnu bezbjednost Zorana Lazovića za njihovog zaštitnika". Po izvorima bliskim Kaliću, taj rožajski biznismen, sa trenutno najvećim investicionim ulaganjem na sjeveru Crne Gore u turističko-sportski kompleks „Turjak“, smatra „kupljenjem prosutog perja“ demantovanje sličnih napisa koji se pojavljuju o njemu i neće odgovarati na iste. Prenose se navodi neimanovanog izvora „Monitora“, da je sigurno da je Vuković

povezan sa beransko-pljevaljskom narko grupom, a za šta je naznaka i povećano prisustvo droge iste vrste i porijekla u dva grada u poslednjih par godina. Koliki je tačan broj registrovanih narkomana u Beranama, navodi se da iste podatke posjeduje Centar bezbjednosti, ali da ih nikada nije iznosio u javnosti, ali da je najmanje njih stotinu za sada najoptimističnija procjena, s obzirom na desetak „sitnih“ stalnih dilera, kod kojih jedan gram „prljavog“ heroina može nabaviti za tridesetak eura, te da zbog tranzita velikih količina droge kroz Berane, učinili su da sve veći broj maloljetnika, preskaču sa „lakih droga“, na „ušmrkavanje“ heroina i da se zbog svega toga može govoriti o tragičnoj sudbini toga grada.

Iz novinskog teksta „Bekstvo iz Frederiksunda“ objavljenog dana 12.04.2007. godine u nedeljniku „NIN“, utvrđuje se da isti članak predstavlja tekst na koji se tuženi pozvao u predmetnom tekstu u „Monitoru“, prenoseći jedan dio navoda iz ovog članka a u kojima se pominje tužilac. Utvrđuje se da se i ovaj članak takođe bavi bjekstvom Draška Vukovića iz zatvora Frederiksund kod Kopenhagena, označavajući istog kao važnog člana beransko-rožajske kriminalne grupe, kao i da isti nije ranije bio toliko poznat javnosti. U članku se dalje pominje događaj u Beranama, o čemu i sam tuženi piše u svom članku, a tiče se eksplozije Vukovićevog vozila u centru Berana. U članku je lice Safet Kalić iz Rožaja, pozivajući se na operativne informacije istražnih organa, označen kao šef prethodno navedene kriminalne organizacije, kao i da je Kalić dugogodišnji poslovni saradnik Dušana Spasojevića i Ljubiše Buhe Čumeta, vođa zemunskog i surčinskog kriminalnog klana, sa direktnim kontaktima u Avganistanu i Turskoj, odakle direktno nabavlja heroin, koji preko Albanije, Kosova i Crne Gore, prebacuje dalje ka zapadnoj Evropi. Sud dalje utvrđuje da se u nastavku teksta pominje tužilac, Lazović Zoran, kao visoki funkcioner crnogorskog DB-a, za koga se navodi, što tuženi u svom tekstu nije navodio, da je isti bio jedan od gostiju na Kalićevoj svadbi 2000. godine, uz brojne ličnosti iz javnog i političkog života. U nastavku je tužilac označen kao glavni zaštitnik Safeta Kalića, a isti se dovodi i u vezi sa još jednim poznatim imenom, bliskim grupi kojoj, kako se navodi, pripada i Vuk Vulević, osumnjičeni za organizovanje ubistva direktora „DAN-a“, Duška Jovanovića. Konačno, za tužioca se u nastavku teksta navodi da je istog porodica ubijenog policijskog inspektora Slavoljuba Šćekića, optuživala za umješnost u ovu likvidaciju. Novinski tekst u nedeljniku „NIN“ završava se navodima koji se odnose na način prebacivanja heroina iz Azije, kao i da prethodno navedena kriminalna grupa Kalića ima kontakte sa južnoameričkim narko kartelima.

Saslušan u svojstvu parnične stranke, tužilac Lazović Zoran u svom iskazu na glavnoj raspravi navodi da je za predmetni članak saznao istog dana kada je i objavljen. Navodi da je tada isti tekst pročitao i vidio da je i sam pomenut u njemu, te da je naročito bio iznenađen kada je vidio da je kao autor potpisan tuženi, koji je njegov sugrađanin, sa kojim se poznaje oko trideset godina, dodajući da tuženi poznaje njegovu porodicu, kao i činjenice da se niko od njenih članova ne bavi bilo kakvim kriminalnim aktivnostima. Iako je ranije pročitao i članak u nedeljniku „NIN“, na koji nije davao demant, tužilac navodi da ga je samo predmetno pisanje u „Monitoru“, jako pogodilo, obzirom da se radi o novinama koje su dosta prisutne na teritoriji Crne Gore, ali da je tužio i novinara koji je pisao novinski članak u „NIN-u“. Tužilac je ostavio mogućnost da ga je tuženi možda i pokušao kontaktirati telefonom, navodeći da se on često ne javlja na nepoznate brojeve telefone, ali da je ipak postojala

moćnost da ga tuženi prije objavljivanja članka, lično sretne u Bijelom Polju, gdje tužilac boravi svakog vikenda. Dalje navodi da u Agenciji za nacionalnu bezbjednost radi na radnom mjestu načelnika Sektora za određene oblasti iz djelatnosti nacionalne bezbjednosti, te da mu priroda posla nalaže da ima kontakta sa velikim brojem ljudi iz svih struktura, tako da poznaje i Kalić Safeta, ali da sa istim licem svakako nije u prijateljskim odnosima, koji odnosi sa istim licem dosta ulaze i u domen profesionalnih odnosa, na što se tužilac bez posebnog ovlašćenja, nije mogao izjašnjavati, ne želeći da odgovori na pitanje da li je bio na Kalićevoj svadbi, dok je za Vukovića, koji se pominje u predmetnom novinskom tekstu, čuo samo preko sredstava javnog informisanja. Navodi da su zbog njegovog pominjanja u predmetnom tekstu on i njegova porodica imali problema, kao i da je imao problema na profesionalnom planu, što je kod njega izazivalo psihičke probleme, zbog kojih usistinu, nije tražio ljekarsku pomoć, jer je mentalno i psihički spreman da izdrži sve to. Navodi da su pojedini negativni komentari sredine dopirali do njega, iako su mu porodica i bliži prijatelji pružali veliku podršku, a takođe na pitanje njegovog punomoćnika nije želio da preciznije navede kako se zaista osjećao nakon pročitano g teksta. Tužilac nije sporio da je pročitao tekst u "NIN-u" i da je zbog toga tužio novinara "NIN-a", te da nije objavljivao demanti ni nakon teksta u "NIN-u" niti nakon teksta u "Monitoru", pritom ne dostavljajući sudu dokaze da je zaista tužbu protiv novinara "NIN-a" i podnio.

Saslušan u svojstvu parnične stranke, tuženi Sadiković Sead je u svom iskazu na glavnoj raspravi naveo da se novinarstvom bavi od 1992. godine, te da u okviru njegovog posla ulazi i istraživačko novinarstvo, a da jedna tema koju obrađuje, upravo predstavljaju narko karteli, tačnije, mobilisanje narko dilera na sjeveru Crne Gore, koju temu je u ranije u dva navrata obrađivao prije objavljivanja spornog članka. Dalje navodi da je u predmetnom tekstu iznio svoje viđenje prilika na sjeveru Crne Gore, a da konkretno pominjanje tužioca, nikako nije bilo u zloj namjeri, već da je vjerovao da javnost treba da bude informisana o ovom problemu, a od tužioca je lično zatražio da se izjasni na objavljeni tekst u nedeljniku „NIN“, ali da uprkos više pokušaja, nije uspio da stupi u kontakt sa tužiocem, koji se nije javljao na telefon. Navodi da je baš zbog toga što nije uspio da stupi u kontakt sa tužiocem, istog pomenuo samo u jednoj rečenici i to u onoj kojoj je prenio navode „NIN-a“, koji su ga označili kao prijatelja i zaštitnika Safeta Kalića, što po mišljenu tužioca, nije pominjanje tužioca u lošem kontekstu. Takođe, tuženi smatra da upravo iz razloga što je tužioca lično poznao, kao i da mu je bila poznata činjenica da je isti prijatelj sa Safetom Kalićem, smatrao je da nije ništa neistinito ako to objavi u članku, a da prethodno ne stupi u kontakt sa tužiocem. Dalje navodi da je motiv objavljivanja predmetnog teksta bio taj, da se skrene pažnja državnih organa na problem vezan sa narko dilere na sjeveru Crne Gore, koju namjeru je tužilac pogrešno protumačio, dodajući da naslov i podnaslov testa predstavlja stvar uređivačke politike lista i iste obično daje glavni i odgovorni urednik, iz kog razloga je indikativno da je samo on tužen u predmetnom sporu, kao i da mu je poznato da tužilac u narednom broju nije dao nikakav demant na članak u „NIN-u“ u kome je pomenut.

Imajući u vidu naprijed utvrđeno činjenično stanje, a odlučujući o osnovanosti tužbenog zahtjeva, sud je najprije pošao od odredbe čl.47 Ustava Crne Gore, kojom je propisano da svako ima pravo na slobodu izražavanja govorom, pisanom riječju,

slikom ili na drugi način, s tim, da se pravo na slobodu izražavanja može ograničiti samo pravom drugoga na dostojanstvo, ugled i čast i ako se ugrožava javni moral ili bezbjednost Crne Gore. Prethodno navedeno Ustavno pravo, sloboda izražavanja, predviđena je Evropskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, gdje je čl.10 propisano da svako ima pravo na slobodu izražavanja, koje pravo uključuje slobodu mišljenja i slobodu primanja i prenošenja informacija i ideja, bez miješanja javne vlasti i bez obzira na granice, s tim, da ostvarivanje ovih sloboda, budući da uključuje obaveze i odgovornosti, podliježe takvim formalnostima, uslovima, ograničenjima ili sankcijama predviđenim zakonom i koje su neophodne u demokratskom društvu u interesu nacionalne sigurnosti, teritorijalnog integriteta ili javne sigurnosti, sprječavanja nereda ili zločina, zaštite zdravlja i morala, ugleda ili prava drugih, sprječavanja širenja povjerljivih informacija ili u interesu očuvanja autoriteta i nepristrasnosti suda.

Shodno tome, Zakon o medijima (Sl.RCG br.51/02 i 62/02), odredbom čl.4 predviđa obavezu medija da prilikom slobodnog objavljivanja informacija i mišljenja o pojavama, događajima i ličnostima, poštuju Ustav, Zakon i etička pravila novinarske profesije, a odredbom čl.20 st.2 istog zakona predviđeno je pravo svakog zainteresovanog lica na tužbu nadležnom sudu za naknadu štete protiv autora i osnivača medija, ako medij objavi programski sadržaj kojim se narušava zakonom zaštićeni interes lica na koje se informacija odnosi, ili kojim se vrijeđa čast ili integritet pojedinca, iznose ili prenose neistiniti navodi o njegovom životu, znanju ili sposobnostima.

U konkretnom slučaju, prilikom utvrđivanja sporne činjenice, da li se predmetnim tekstom vrijeđa čast i ugled tužioca, sud je imao u vidu kako sadržinu i smisao cjelokupnog tekst, tako i same navode koji se odnose na tužioca, pa nalazi da se spornim člankom obrađuje tema koja se odnosi na problem jačanja organizovanog kriminala na sjeveru Crne Gore, te na porast broja lica uključenih u tu organizovanu mrežu trgovine opojnim drogama. U predmetnom članku se konkretno navode imena lica navodno visoko pozicioniranih članova u kriminalnim krugovima, uz označavanje Safeta Kalića kao šefa beransko-rožajske grupe, sa jakim vezama, kako u domaćim, tako i u inostranim narko kartelima. Konstatacija iznijeta u tekstu i pominjanje tužioca kao zaštitnika lica koja su prethodno u istom tekstu označena kao pripadnici kriminalne grupe mogla bi biti uvredljiva za tužioca, ali samo ako bi sud prihvatio da se radi o iznošenju neistinitih činjenica, a što se po mišljenju suda ne može smatrati u konkretnom slučaju. Sud je mišljenja da je u spornom tekstu prenešena informacija od strane tuženog, "...da "NIN" imenuje Rožajca Safeta Kalića za Vukovićevog šefa, a visokog funkcionera crnogorske Agencije za nacionalnu bezbjednost Zorana Lazovića za njihovog zaštitnika", ne predstavlja činjenicu čija se istinitost može dokazivati, već da se radi o vrednosnom sudu čija istinitost nije podložna dokazivanju. Zahtjev za dokazivanje istinitosti vrednosnih sudova nije moguće ispuniti i predstavljao bi kao takav ugrožavanje slobode mišljenja, koja predstavlja fundamentalni dio prava zaštićen članom 10 Konvencije o ljudskim pravima i slobodama. Međutim, ni vrednosni sudovi ne mogu se uvijek smatrati prihvatljivom formom izražavanja, jer je neophodan uslov pod kojim se vrednosni sudovi i kada su uvredljivi, mogu smatrati dozvoljenim i nepretjeranim, a to je postojanje dovoljnog činjeničnog osnova, (kako je navedeno u presudi Evropskog

suda "Jerusalem" protiv Austrije iz 2001 godine). U konkretnom slučaju taj dovoljan činjenični osnov za iznošenje navedenog vrednosnog suda a koji istom ne daje karakter pretjeranog, jeste činjenica da, priroda posla kojim se tužilac bavi nalaže da isti ima komunikaciju sa raznim strukturama ljudi, te da tužilac poznaje Safeta Kalića, a kako to i sam tužilac u svom iskazu navodi, pritom ne želeći da se izjasni da li je bio i na svadbi Safeta Kalića, označavajući to kao dio njegovog ličnog i profesionalnog života o kome ne želi da priča. Dovoljan činjenični osnov u konkretnom slučaju je u tome što je nesporno da tužilac poznaje Kalića, da se Kalić povezuje sa kriminalnim miljeom, da tužilac ne negira da je bio na svadbi Kalića, što sve govori da je takav vrednosni sud u spornom tekstu mogao biti iznijet u odnosu na tužioca kao lica na visokoj funkciji i Kalića, kao lica kojeg povezuju sa kriminalnim aktivnostima. Stoga se, imajući u vidu prirodu posla tužioca, te da je isti u prilici da bude u kontaktu i sa licima koja se povezuju sa kriminalom, moglo kod javnosti izazvati određena sumnja, koja sumnja svakako ne mora biti opravdana, pa je od tužioca, kao državnog službenika i nosioca jedne takve funkcije za očekivati da trpi i komentare i kritiku u većem stepenu od običnog građanina.

Prilikom ocjene da li se radi o iznošenju činjeničnih navoda ili o vrednosnom sudu, sud je imao u vidu svrhu samog članka, a to je da se na jedan kritički način, kakav je dozvoljen i neophodan u svakom demokratskom društvu, govori o problemu narko dilera i njihovim kriminalnim aktivnostima, što je svakako pitanje od suštinskog značaja u svakom, pa i našem društvu. Sud vjeruje tuženom da nije imao namjeru da uvrijedi tužioca jer isti u svom tekstu prenosi samo jedan dio iz teksta u "NIN-u", u kome se tužilac pominje u mnogo lošijem kontekstu od prenesenog, a takođe je sud i mišljenja da tuženi nije imao potrebu za nekim većim provjeravanjima iznijetih navoda, obzirom da se radilo samo o vrednosnom sudu, a čija istinitost nije podložna provjeri. Dakle, suština samog teksta nije bila da optuži tužioca, već upravo da doprinese javnoj polemici o pitanjima od javnog interesa u našem društvu, a što je svakako borba protiv organizovanog kriminala, što shodno stavovima Evropskog suda daje za pravo širu novinarsku slobodu i obuhvata moguće pribjegavanje određenom stepenu pretjerivanja, pa čak i provokacije, kao čuvara javnosti, a koje stavove u cjelosti prhvata i ovaj sud.

Sve navedeno dovodi do zaključka suda da sporni tekst, a koji je sud pročitao u dokaznom postupku nije mogao dovesti do povrede časti i ugleda tužioca i time prouzrokovati nematerijalnu štetu koja se ogleda u duševnim bolovima zbog povrede časti i ugleda. Ovo iz razloga što po mišljenju ovog suda, iznijeti navodi predstavljaju vrednosni sud i što cjelokupni tekst predstavlja doprinos u borbi protiv kriminala i narko dilera kao pitanjima od opšteg interesa. Sporni tekst se ne odnosi na privatni život tužioca, već na njegov profesionalni život i djelovanje u službi u kojoj je zaposlen, a što predstavlja izraz slobode izražavanja u jednom demokratskom društvu, i što je izraženo i kroz brojne presude Evropskog suda za ljudska prava, između ostalih i presude Handyside, u kojoj sud naglašava slobodu izražavanja u demokratskom društvu riječima "sloboda izražavanja predstavlja jedan od suštinskih temelja takvog društva, jedan od osnovnih uslova njegovog napretka i razvoja svakog čovjeka. Prema stavu 2 čl. 10 Evropske konvencije o ljudskim pravima, ona je primjenjiva ne samo na "informacije" ili "ideje" koje su primijenjene s odobravanjem ili se smatraju neuvredljivim ili nevažnim, već i za one koje vrijeđaju,

šokiraju ili uznemiravaju Državu ili neki dio stanovništva. To su zahtjevi pluralizma, tolerancije i slobodoumlja bez kojih nema demokratskog društva".

Kako zahtjeva za naknadu troškova nije bilo, to je sud odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Na osnovu izloženog, odlučeno je kao u izreci presude.

OSNOVNI SUD U PODGORICI
Dana, 14.05.2010. godine

SUDIJA
Snežana Vukčević s.r.

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba
u roku od 15 dana od dana donošenja iste,
Višem sudu u Podgorici, a preko ovog suda.

Za tačnost otpravka tvrdi i ovjerava
namještenik suda Maja Caković

